

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μες στο περιβόλι μου
 Δούλενα μιά μέρα,
 Κι' είχα το Μαγάτικο
 Πλερωμή μου άγέρα.

Βαρεμένος στάθηκα
 Μέσα στις μερσίνες.
 "Ακου! — Ποῦθε νᾶρχονται
 Οί φωνές εκείνες!

Νᾶναι ξεφαντώματα;
 "Αχ, ψαλμοί και θρηνοί!
 Κάτου κλαδευτήρι μου,
 Κάτου και τᾶξιν!

Σ' ένα δέντρο ακουόμνησα
 Με δεμένα χέρια.
 Βλέπω ἀράδα αντίκρον μου
 Και περνοῦν ξεφτέρια.

Τὰ ξεφτέρια διάβηκαν
 Κι ὁ Παπᾶς προβγαίνει.
 "Αγιος ἀθάνατος"
 Ψέλνει και πηγαίνει.

Παλημάρια τέσσερα
 Τὸν ἀκολουθᾶνε,
 Κ' ένα ξιλοκράββατο
 Σχοκουβαλᾶνε.

Μες στὰ νεκρολούλουδα
 Κόνισμα θεμένο,
 "Αντικρὺ στὸ πρόσωπο
 'Ανασηκωμένο.

"Αχ, κοπέλλας πρόσωπο
 Με σβουμένα μάτια,
 Και μὴν ὄρη πᾶμαινε
 τὴν καρδιά κομάτια!

Πάει δμπερὸς τὸ λείψανο,
 Φεύγει λίγο λίγο,
 Και τὴν ἔρημη μάννα της
 Πίσω του ξανοίγω.

Στέγνωσαν τὰ μάτια της,
 Πνίγηκε ἡ φωνή της.
 Μόνο μοιρολόγι της
 Εἶναι οἱ γογγυσμοί της.

Εἶδα κόρης λείψανο,
 Και τᾶξιν ἀφίνω.
 Βλέπω τὴ μαννούλα της,
 Κ' ένα δάκρυο χένω.

Σκέπασα τὰ μάτια μου
 Με τὰ δυὸ μου χέρια,
 Και στὸ νοῦ μου ἀγνάντενα
 Τάργυρά ξεφτέρια!

"Ανοιξα τὰ μάτια μου,
 Εἶδα δλόγυρά μου,
 Και λουλούδια κοίταξα
 Γιὰ παρηγοριά μου.

"Ακου! — Ποῦθε νᾶρχεται
 Τᾶχολόγι εκείνο;
 Νᾶναι κόρης λείψανο
 Με ψαλμούς και θρηνο;

Δὲν εἶναι, ὄχι, λείψανο,
 Μήτε μοιρολόγια,
 Εἶναι ξεφαντώματα,
 Εἶναι ἀγάπης λόγια.

Πέντε νοὶ λεβέντηδες
 Βγήκα με τραγούδια,
 Και στὴ βρόση ἀντάμωσαν
 Πέντε κοπελλούδια.

Στὸ λειβάδι κίνησαν,
 Και χορὸ πιαστήκαν.
 Τᾶκουσαν κολλήγηδες
 Κ' ἕκατὸ γενήκαν.

Κόσμε μου, τὴ θλίψη σου
 "Η χαρὰ τὴ σβύνει.
 Κόβε, κλαδευτήρι μου,
 Κι ὄ, τι γίνῃ ἄς γίνῃ.

(1890)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ

Στὴ Ζηνούλα

Εἶμωνα τριῶ τεσσάρω χρονῶν. Τί μπορεί νὰ θυμάται κανεὶς τόσο μικρὸς; Οἱ ἄλλοι δὲν ξέρω μὰ νὰ μερικὲς δικές μου θύμησες.

Δυὸ τρία ἄλλα παιδάκια ποῦ παίζανε μαζί μου τ' ἀδέρφια μου.

Μιά ρόμπα ρηγωτή. Σὰ στεκότανε, κρεμόμωνα πάνω της· σὰν περπατοῦσε, ἔτρεχα πίσω της. Τὴ ρόμπα τὴν ἀγαπημένη τὴν φώναζα «μαμά».

Τὰ γένια τοῦ μπαμπᾶ, ποῦ τοιμπούσανε σὰ βούρτσα· τὰ γόνατά του· τὴν ἀλυσίδα τὴ μαλαματένια· τὸ τεψάκι τῆς στάχτης, ποῦ κάθε βράδι τοῦ κουβαλοῦσα.

Κάτι ἄλλο θυμοῦμαι πὶς καλά. Ἀπὸ ποῦ, ἀπὸ ποιόνα πὶς ξέφυγα δὲν ξέρω. Βρέθηκα σὲ μιά κάμαρα μισοφωτη, θυμιασμένη. Σὲ ξύλινο μαῦρο κουτί εἶτανε ξαπλωμένη ἡ γιαγιά μὲ χέρια σταυρωμένα. Γιγαντένια λαμπάδα φώτιζε τὰ σφαλιχτά της μάτια, τὸ κίτρινο τῆς πρόσωπο.

Ἐύπνα, γιαγιάκα, ξύπνα. Κάποιος μ' ἀρπαξε ἀπὸ πίσω. Ἡ γιαγιά δὲν ξαναξύπνησε.

Θυμοῦμαι και τὸν ἑαυτό μου. Ὁ μεγάλος καθρέφτης τοῦ σαλονιοῦ μου τὸν εἰδειχνε πουντραρισμένο. Στὸ κεφάλι φοροῦσα στραβά τὸ χουνὶ τοῦ πιερότου κὶ γύρω μου φούσκωνε ἡ ἄσπρη ἀστροσπαρμένη φρεσιά. Τέτοια ἡ πρώτη ἡ σύσταση. Καὶ τώρα ἀκόμα πότε πότε περῶ τὴν ἄσπρη ρόμπα μὲ τὰ φαρδιά μανίλια ποῦ τὰ παίρω γιὰ φτερά, κ' ὄνειροπλέχτης πετῶ μακριὰ ἀπὸ τὴ λεπριασμένη τὴ ζωὴ. Πίκρες, βάσανα, πόθοι, πλουτοδίψα, πίσω, ὅλα πίσω. Στὸ πλάγι μου ἡ πιερέτα σιγοτρέμει ἀπὸ λαχτάρα ἑτοιμη μὲ διάπλατες φτεροῦγες νὰ μ' ἀκολουθήσει στὸ ταξίδι τὸ ἀγέρινο. Μὰς φτάνει ἡ ἀσημένια ἡ προστάτρη, τ' ἀσημοστάλλαχτα μὰς φτάνουνε σύννεφα.

Ἀμέτροτη χαρὰ. Τὰ τρίγωνα γυαλάκια ἀντιφεγγίζανε μυριόχρωμο τὸ φῶς τοῦ πολυέλαιου. Γιόματὸ τὸ σαλόνι ἀπὸ μάσκες. Ἐγὼ ὅμως μᾶτια εἶχα μονάχα γιὰ τὸ Μέγ' Ἀλέξαντρο. Ἀσπίδα, θώρακας, περικεφαλαία λάμπανε στὸ φῶς. Στάθηκε μπρὸς μου μιά στιγμή, μὲ σήκωσε ἀψηλά και κρατώντας με κεὶ πάνω μου εἶπε — τόμαθα πολλὰ χρόνια ὕστερα — ἀ δὲν εἶμωνα Ἀλέξαντρος, ἤθελα νᾶμουν Πιερότος!

Η ΛΑ'Γ'ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

εἶναι **TAMIEYTHPIO** γιὰ τὸ λαὸ και δέχεται καταθέσεις ἀπὸ **μιά δραχμὴ** κ' ἀπάνω. Σοῦ πλερώνει τόκο $4 \frac{1}{2} \%$ και σοῦ δίνει πίσω τὰ χρήματά σου ὅποτε θελήσεις εἴτε ὅλα εἴτε μέρος ἀπ' αὐτά.

πὶς ἐγὼ και σὺ κάνουμε τὸ Δημόσιο....Γιατί δὲ νιώσαμε ἀκόμα πὶς ἔτι κλέπτουμε ἀπὸ τὸ Δημόσιο, θάρθει αὔριο τὸ ἴδιο τὸ Δημόσιο νὰ μὰς τὸ πάρει ἀπὸ τὴν τσέπη....

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Δὲ θὰ φροντίσετε λοιπὸ γιὰ τὴ θέση....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Ὅχι, βέβαια. Καὶ χαίρουμαι ποῦ τὴν εἶχες σίγουρη τὴν ἀρνησί μου. Χαίρουμαι ποῦ μ' ἐνωσες.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. "Α σὰς ἐνωσα!...Και ξέρετε τί σκοπὸ ἔχει ἡ μητέρα;...." Ἀν τῆς τὴν ἀρνηθῆτε σεις, νὰν τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν κ. Ρωξάνη.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (ξοφνιασμένα). Ἀπὸ τὴν κ. Καλόκαρδου; Κοίταξε κεὶ! Ἴσα ἴσα ἔπου κ' ἂν εἶναι μὰς ἔρχεται.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (σὰν πικραμένη), Ἐρχεται δὴ ἡ κ. Ρωξάνη;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (ἀδιάφορα). Ναι, ἔρχεται. Τὴν ἀντάμωσα δὴ σιμά, σ' ἕνα μαγαζὶ· κάτι ψούνησε και μοῦπε πὶς θάρθει νὰν τῆς διαβάσω τὸ λόγο ποῦ θὰ βγάλουμε μεθαῦριο στὴ διαδήλωση....

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Θὰν τὸ καταχαρεῖ ἡ μητέρα γιατί θὰν μπορέσει νὰν τῆς ζητήσῃ κίολας τὴ θέση γιὰ τὸν Κωστή....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σοβαρά). Δὲ θὰν μπορέσει νὰν τῆς ζητήσῃ τίποτα, γιατί ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα ὁ Κωστής εἶναι διορισμένος σὲ θέση, ὄχι βέβαια δημόσια, ποῦ θὰ κριδοπλερώνεται γιὰ νὰ συνηθίσει νὰ δουλεύει.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (γελαστά). Μήπως ἡ θέση αὐτὴ ποῦ συλλογιστήκατε προσβάλλει τὸν ἐγωισμό τοῦ ἀδερφοῦ μου; Γιατί τὸ ξέρετε δά, ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἀδερφοῦ μου δὲ σηκώνει χωρατὰ....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (γελαστά κ' αὐτός). Μὴ σὲ νιάζει κ' ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἀδερφοῦ σου θὰ πάρει κάπια σοβαρότητα ποῦ δὲ θὰν μπορεῖς πιά νὰ τὸν περιγέλας....

Η ΡΩΞΑΝΗ (ἀπὸ μέσα). Μὰ δὲ βγαίνει κανεὶς νὰ μὲ ὑποδεχτεῖ; Χά, χά, χά! Κοτζᾶμ βουλευτὶνα ἔρχεται!...Ἐλάτε λοιπὸν, ἐλάτε!...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Χρ! Μὲ τὰ χωρατὰ της μὰς ἔρχεται....

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (παγαίνοντας πρὸς τὴ μεσιανὴ πόρτα). Ἐτσι πάντα, χαρούμενη και γελαστή, (φεύγει). ("Ὁ Στρωτὸς σηκώνεται ἀπὸ τὸν καναπέ και περπατᾶ ἀργά, κλπίζοντας τὸ ποῦρο του.

Η ΡΩΞΑΝΗ μπαίνει κρατώντας ἀπὸ τὴ μέση τὴν Ἀστρούλα).

Η ΡΩΞΑΝΗ. Ἀστρουλάκι μου, νᾶρθεις. Σὲ καρτερῶ εἰχως ἄλλο νᾶρθεις μεθαῦριο σπιτι. Θὰ μείνεις

ὅλη μέρα.... Θὰ δοῦμε τὸ βράδι και τὴ διαδήλωση....(Ἀφίνοντας τὴ μέση τῆς Ἀστρούλας). Κόρει Στρωτέ, σὰς χαιρετῶ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Κυρία μου!
Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Δὲ βγάζετε τὸ καπέλλο σας;
 Δώστε μου τὴν μπέρτα σας....

Η ΡΩΞΑΝΗ. Ὅχι, ὄχι· δὲν εἶμαι γιὰ πολὺ. Βιάζομαι. Ἐχομε καλεσμένους τὸ βράδι και πρέπει νὰ πάω νωρὶς σπιτι...Θαρθεῖτε βέβαια, κ. Στρωτέ.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Μὰ σὰς τὸ εἶπα. Θὰ διαβάσουμε και τὸ λόγο.

Η ΡΩΞΑΝΗ. Θέλει νὰ τὸν ἀκούσει κ' ὁ κ. Γυαλιστός! Χά, χά, χά. Κ' ὁ ὑποχοντριακὸς ὁ Ἀγλύκαντος! Γιὰ φανταστεῖτε!.... Μὰ και γὼ ἴσα ἴσα γιὰ τὸ λόγο ἔρθα δὴ. Θέλω νὰ τὸν ἀκούσω πρώτη και πρώτη νὰ τὸν κρῖνω....Θᾶναι νᾶστουμε; αἱ;

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σὰν κοροδοσκοπικά). Καὶ ἡ κρίση σας πάντα σεβαστή.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Τὸ γούστο της κ. Ρωξάνης εἶναι μοναδικό.

Η ΡΩΞΑΝΗ. Τὸ γούστο μου; Χά, χά, χά! "Α, μαργιόλα! Εἴρεις και κολακεῖς ἀδυναμίες!

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (γελαστά). Τὴν ἀλήθεια!...
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Δὲ μὰς δίνεις, Ἀστρούλα, τὰ χε-

— Γιατί διέ με μηνούσατε πού πριν είπε ο πατέρας αούστηρά.

— Πού να ξέρω ή κακομοίρα γώ. Χτές γύριφε χαρτί και μύπε. Ωχ γράψω στίν άνθρωπο π' άδί- κησα περισσότερο. Θάρθει, θάρθει σου λέγω. Δέ μοιά- ζει: τούς φίλους τούς παλιούς τούς ποδογλύφτες.

Ανατρίχιασα· κατάλαβα για ποίονα ο λόγος.

Μπήκαμε σε μία κάμαρα μισόφωτη και σίμωσε ο πατέρας σε κρεβατωμένο σκελετό. Τραβήχτηκα σε μία γωνιά αφήνοντας αντιμετώπιες τις δυο κείνες ζωές. Πλάτανος ο ένας, χαλκόκορμος έσκυβε πάνω σε κιτρινασμένη καλαμιά. Τά ξεραμένα δάχτυλα χαθήκανε στη σιδερένια τήν παλάμη.

Μείνανε έτσι ώρα πολλή. Βήχας ξερός έσκυζε το στήθος του άρρώστου. Μάτια γυάλινα θαμπά με μάτια βουρκωμένα.

Αυτός ο Μέγ' Άλέξαντρος, ο ήρωας αυτός; Αυτός ο έμπρηστής που φανταστικά δαυλοφωτισμένο Σατανά ;

Τ' άχειλο το στόμα άρχισε να μουρμουρίζει.

— Ναί πεθαίνω όπως μ' άξιζε πεινασμένος, κου- ρελιάρης. Δέ θέλω όμως κι άσυχώρετος να τά σφα- λιξω. Είμωνα μεθυμένος εκείνο το βράδι το κατα- ραμένο. Συχώρεσε με. Ξεχνιέται το κακό σε τέτοια χάλια. Σου λέγω πεινώ και ζητιανεύω από σένα κ' έτσι πιάνει κ' ή κατάρα σου. Τήν είχα μάθει τό- τες· μου γένηκε συντρόφισσα, μέρα νύχτα με κυνη γούσε. Ήρθε το τέλος. Συχώρεσε με ξάδερφε.

— Συχωρεμένος κι ο θεός να σε χωρέσει. Μα πρέπει να βγεις από δω, σπύτι νάρθεις.

— Ευχαριστώ. Έδώ θα μείνω ως το τέλος που δέ θ' άργήσει. Έχω και μια παράξενη ιδέα. Το φαρμάκι πρέπει να το πιώ δλάκκιρο, κ' ίσως έτσι πλερωθούν κ' οι άμαρτίες. Μα νάρχεται ξάδερφε, νάρχεται συχνά. Κρυώνω στην έρημική και φοβούμαι τούς ήσκιους.

Σά βγαίναμε δξαγγιόμισε της γριάς ή φούχτα από μαλαμα.

Θεία Δίκη, είπε ο πατέρας. Θεία Δίκη φώναξε ο κοσμάκης, και σύμπτωση οι κυνικοί, μα ίσως όχι· θεία δίκη, όχι σύμπτωση, παρά ζετύλιγμα του νόμου του φυσικού. Άμυκλος, μεθυμένος, όρεξε άνικητες και άχόρταγες άψες, άκριδοπλήρωσε τά περασμένα ο ξάδερφος. Οι άλλοι, οι κακοί οι μυαλωμένοι δέν ανάβουν από ξαφνικά ψυχόρημα. Περιπατούν, έρπου- νε σιγά σιγά και φαρμακώνουν κρύφια. Αυτοί ζούν και βασιλεύουν.

Πόλη, 29 Μάρτη 1907.

ΚΡΙΣΝΑΣ

ΜΟΙΡΙΤΑ

«Τί γλυκό ποΐναι
να σε ξυπνάει μουσική....»

Τή ζήση μου τραγουδάει άγέρινη κιθάρα
και το τραγουδι δλόσσα τραβόσε στην ψυχή μου
κ' ένιωθα μες στο στήθια μου καινούρια μιά λαχάρα
για σε, μεγάλο κι άψηλό έσπρόβηαινε άντικρό μου.

Και το τραγουδι έκόπηκε. Μα ο άχός του άκόμα
ξυπνάει με και μαγεύει με—ο λουλουδιώ μεθΐσια !
κ' αιστόνομαι, άνεβαίνοντας ψηλά, στο ουράνιο δώμα,
μες σε' άπαλά τα στήθια μου ψυχή παληκαρίσια.

Λευκάδα

ΑΛΚΑΙΟΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

...Βέβαια, πρέπει να συμφωνούν οι έορτές με την εποχή. Είναι τότε σταθμός της ζωής μας οι έορτές, είτε θρησκευτικές είναι, είτε έθνικές, είναι τότε άσες πρασινοστόλιστες και λουλουδιασμένες, που μας δροσιζουνε, μιá στιγμή, από τη θερμή της καθημερινής ζωής, της σκληρής, της βασιανισμένης ζωής, και μας δίνουνε την έφκαρία, με τις μυρωδιές της άργίας και της άνάπαψης, να σηκώσουμε λι- γάκι το πνέμα μας άψηλά, και ξανοίξουμε αίθριους ουρανούς και πνευματικούς δρίζοντες.

Φέβγει ή ψυχή μου από το σώμα μου, πετα ή ψυχή μου μακριά, πολύ μακριά, διέ βρίσκω λέξη να σάς πω το πού, φέβγει ή ψυχή μου από τη γή, όταν ο ήλιος ξεπροβάλλει στον δρίζοντα την 25η του Μάρτη.

Έθνική και θρησκευτική έορτή, ταιριασμένη με την εποχή !

Τά λουλούδια της άνοιξης, την εποχή άφτή, δ- λα φυτρωμένα. Τά τραγουδιá των πουλιών, παιγι- διάρικα κ' έρωτικά, όλα με χάρη. Κι ο κόσμος, ά- λήθεια, μαζί και γώ, έορτάζουμε, κείνη τη μέρα, την Άνοιξη: τη φύτρα του Χριστού και το ξύπνα της Πατρίδας...

Βέβαια, πρέπει να συμφωνούν οι έορτές με την εποχή.

Κι όπως συμφωνεί ή έορτή του Βαγγελισμού με την 25η του Μάρτη, έτσι και ή Γέννηση με την 25η του Δεκέβρη.

Είναι άλήθεια πως τη χρονολογία άφτή, ά γεν- νήθηκε δηλαδή ο Χριστός το μήνα το Δεκέβρη, ή σε άλλη εποχή, σ' άλλονε μήνα, καλά καλά δέν μπο-

ρούμε να την ξακριβώσουμε. Η περιγραφή του Λου- κά πως «ποιμένες ήσαν εν τη χώρα τη αυτη (τη Βηθλεέμ), άγραυλούντες και φυλάσσοντες φυλακές της νυκτός επί την ποιμνην αυτών,» πολύ πολύ δέ συμφωνεί, καθόλου μάάλιστα δέ σύμφωνε, πως ή γέν- νηση γίνηκε το Δεκέβρη· γιατί, στην τέτοια εποχή, τά πρόβατα πιά δέ μένουνε τη νύχτα στα χωράφια.

Κι ως τόσο, το χρονολογικό άφτό λάθος, αν εί- ναι λάθος, καθόλου δέ χαλνά την ιστορική άλήθεια του Βαγγελιού. Και το λέω άφτό όχι από προκα- τάληψη για το άψεγάδιατο των ιερώνε βιβλίων, όχι ! μα από βεβαιότητα άπλώς, από πεποίθηση. Γιατί ξέρουμε πως οι Χριστιανοί των πρώτων αιώ- νων, των δυο τουλάχιστο πρώτων αιώνων, ποτέ δέν έωρτάζανε τη γέννηση του Σωτήρα, για να ξέρουμε σε ποιά εποχή έωρτάζανε τά Χριστούγεννα, ούτε κανε χρονολογούσανε όπως έμεις, μα είχανε την έ- δια χρονολογία με τούς συντοπίτες τους και συγκα- ρίτες τους ειδωλολάτρης.

Ο πρώτος, λένε, που μεταχειρίστηκε τη σημερ- νή μας χρονολογία, τη χριστιανική χρονολογία, κι άφτό για θρησκευτικούς λόγους, είτανε ο Ρωμαίος Άββάς Διονύσιος ο Μικρότερος, στον έχτο αιώνα. Άπό τότε, έχουνε να πούνε, πως ή Ρωμαϊκή Έκ- κλησία ώρισε την 25η του Δεκέβρη για τον έορτα- σμό των Χριστουγέννω.

Άλλος όμως παλε, κι άνάμεσα σ' άλλους και ο Όσπινιανός, λένε, τάχα και κλά, πως οι έορτές τω Χριστουγέννω ώριστήκανε για νάντικαταστήσου- νε, σιγά σιγά, τά Σατουρνάλια, εικασία πολύ πιθα- νή, γιατί οι Χριστιανοί κείνης της εποχής τέτοια, πάνω κάτω, φανταζόντανε για τον προσηλυτισμό των ειδωλολατρών. Καθόλου παράξενο, λείε κάποιος Άγ- γλος συγγραφής Έκκλησιαστικής Ιστορίας, άφού τά Σατουρνάλια, που έωρτάζόντανε κατά το χειμωνιά- τικο ήλιοστάσιο, παριστάνανε τη γέννηση του ήλιου, επειδή και το άστρο έφτό, γυρίζοντας, κατά την εποχή άφτή, από το δυσμικό μέρος, φαίνεται σα να έρχεται πάλε στον κόσμο. Κι από δω, ή παρεμοίω- ση, κ' ύστερα και ή άντικατάσταση, έφολες : ο έορτασμός της γέννησης Έκείνου, που είναι ή ζωή, το φώς του κόσμου !

Μά, όπως κι αν έχη το πράμα, είτε από τά Σα- τουρνάλια ώριστήκε ή έορτή τω Χριστουγέννω κατά την 25η του Δεκέβρη, είτε ή Ρωμαϊκή Έκκλησία την ώρισε, είτε τέλος και πως, πράγματι, στην τέ- τοια εποχή γεννήθηκε ο νέος Θεός, ή άλήθεια είναι

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Βεβαιότατα.
(Η ΡΩΞΑΝΗ φέγγει. Η Άστρούλα κρετών- τας τά χειρόγραφα πάει και κάθεται στο με- σιανό τραπέζι. Ο Στρωτός περιπατάει πάνω κάτω οικεινικός).

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Πού το βρίσκει τόσο κέφι!... (Στα- ματώντας σιμά στην Άστρούλα). Ά, κάταξε κει !... Έέχασα να σου φέρω το βιβλίο που μου ζήτησες προχτές...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (ψυχρά). Έέχασα και γώ ποιά βιβλίο σας ζήτησα...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Τήν «Άσάλευτη Ζωή». Δέ μου- πες πως θέλεις να ξαναδιάσεις της «Άλυσίδες ;»

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Ά, τις «Άλυσίδες !»

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (άπαγγέλλοντας ταπεινά).

Σάλευε ο Δεσπαρδός
μες στο σιδερόφραχτο κλουβί.....

Η Θέληση και ή Πρόληψη—το σιδερόφραχτο κλου- βί.....Νά σαλεύει ή Θέληση και να μήν μπορεί να σπάσει τά σίδερα της φυλακής της...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Τότε δέν είναι Θέληση· είναι Άδυναμία... Η Θέληση βουνά γκρεμίζει...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (οικεινικά). Βουνά...Βέβαια, ή Θέ- ληση πρέπει να γκρεμίζει βουνά...

(Για λίγο σωπαίνουν).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (δειλά). Να σας πω, κ. Στρωτέ!
Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Να μου πεις, παιδί μου !

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (παίρνοντας τά χειρόγραφα που τάχε άφισει στο τραπέζι, σηκώνεται και παραίνει σιμά στο Στρωτό). Τό λόγο αυτόνε πρέπει να νά ξεσκίσετε!

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (ξαφνιασμένα). Μπά ! Δέ σ' άρέ- σει ; Ά δέ σ' άρέσει να τον ξεσκίσει.

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Όχι, μ' άρέσει και μ' άρέσει τόσο πολύ που πρέπει να τονε σκίσετε ! (Άποφασι- στικά). Δέ σας ταιριάζει !

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Πώς ;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Ναί ! Δέ σας ταιριάζει ! Η βάση του είναι νάγωνιζόμαστε με την Άλήθεια και για την Άλήθεια να δουλεύουμε. Και λόγου σας δέν το κά- νετε αυτό. Ότα βρισκόσαστε σιμά σ' αυτή τη γυ- ναίκα, το ξεχνάτε, το τσαλαπατάτε, γινόσαστε άλ- λος άνθρωπος και λέτε ψέματα, ψέματα, ψέματα !....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. Άστρούλα !

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (άποφασιστικά μα όχι φωναχτά· σαν ποραπονεμένα). Και μες έλπιασε σε λόγου σας, ναί, έλπιασε...Και σας φανταστήκαμε μεγάλο- νε, ναί, μεγάλο, που να πατάτε πάνω στο θεόρατο ψέμα και να φτάνετε να καρφώνετε την Άλήθεια,

άστέρι άνάμεσα σε' άστέρια, στον ουρανό !..... Έμεις οι λεύτερες ψυχές, οι λίγες σήμερα μα μελλούνια αύριο, είδαμε σε λόγου σας το Σωτήρα, το Ανθρω- πτή, και τώρα, άλοίμονο, το ειδωλό μας σωριάζεται καταγής... Άλοίμονο !

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σα μοναχός των). Το παιδί αυτό μιλάει έτσι ; Η Άστρούλα : Το παιδί πού δέν πά- τησε άκόμα τά εικσσι ; πού τσαμε χτές άκόμα το χόρευα στα γόνατά μου ; Ποιά άποκάλυψη !...

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ. Το παιδί, ναί, το παιδί ! Μα το παιδί αυτό σεξ το μορφώσατε, σεξ τάνοίξατε τη σι- δερόπορτα της Άλήθειας, με τά σοφά βιβλία σας, με τά λόγια σας τά χουσα, με τις μεγάλες πράξεις σας !... Το παιδί αυτό είδε το Φώς και ξεκόλλησε από τη σκοταδερή Πρόληψη !...Του λόγου σας, εκεί, καρφω- μένος, μπλεγμένος στα δολερά της δίχτια, κπλώνετε τά χέρια σας προς την Άλήθεια, μα σας λείπει το κουράγιο και να την άγκαλιάσετε. Ναί, ο Δεσπαρδός σαλεύει, μα τάρεσει να σαλεύει μες στο σιδερόφρα- χτο κλουβί...Τονε σώνει ή λευτεριά του κλουβιού... Η κυρία Ρωξάνη !...Ξέρει τον τρόπο ή κ. Ρωξάνη να κρατάει άλυσοδεμένους τούς σκλάβους της !

(Μικρή πάψη).

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (ήσυχα). Μου κάνετε μιá χάρη;

